

1 Aug. 1916.

No. 15.

21e Jaargang.

DE STER

HALF-MAANDELIJKSCH TIJDSCHRIFT VAN DE
HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN. OPGERICHT IN 1896

Wij ondersteunen elke beweging betreffende geheelonthouding en deugd,
 strekkende tot reinheid van leven en tot geloof in God en gehoorzaam-
 heid aan Zijne geboden, en wij staan het kwaad, van welken aard ook,
 tegen. President JOSEPH F. SMITH.

„NEEMT ZIJN TALENT WEG!”

(Matt. 25:28.)

(Noot van den vertaler: Het hier volgende artikel is eene overzetting van het hoofdstuk „Ontaarding” uit Henry Drummond’s bekende werk „Natuurwetten in de Geestelijke Wereld”. Wie heeft zich nooit de beteekenis afgevraagd van deze wonderlijke woorden van den Heiland: „Van dengenen, die niet heeft, zal genomen worden ook wat hij heeft”? Welnu, er is misschien nimmer meesterlijker uitlegging geschreven over dit onderwerp dan deze verhandeling. De vertaling was tijdroovend en verre van gemakkelijk, maar vloeide voort uit zuivere bewondering.)

Ik ging voorbij den akker eens luiaards, en voorbij den wijngaard van een’ verstandeloos mensch; en ziet, hij was gansch opgeschoten van distelen, zijne gedaante was met netelen bedekt, en zijn steenen scheidsmuur was afgebroken. Als ik dat aanschouwde, nam ik het ter harte, ik zag het, en nam onderwijzing aan.

Spreuken 24:30, 31, 32.

Hoe zullen wij ontkomen, indien wij op zoo groot een zaligheid geen acht geven? Hebreëen 2:3

Wij hebben, als mogelijke gevallen, of evenwicht, of verbetering, of ontaarding.

E. Ray Lankester.

In een zijner bekendste werken wijst de heer Darwin op een feit, dat men volgenderwijs zou kunnen ophelderen: veronderstel, dat een liefhebber van vogels een vlucht tamme duiven bijeenbrengt, die zich kenmerkt door al de oneindige sierlijkheden van haar ras. Alle soorten zijn er onder, van allerlei kleurschakeeringen, en met allerlei merkverschiedenheden. Hij brengt ze naar een onbewoond eiland en laat ze in het wild vliegen in de bosschen. Daar stichten ze een kolonie, en na verloop van vele jaren komt de eigenaar op die plaats terug.

Hij zal ontdekken dat er een merkwaardige verandering plaats gegrepen heeft in dien tusschentijd. De vogels, of liever hunne afstam-

melingen, hebben allemaal dezelfde kleur bekomen. De zwarte, de witte en de donkerbruine, de gestreepte, de gespikkelde en de kraagdragende zijn alle veranderd in één kleur: donker leiblaauw. Op de vleugels van elke duif ziet men eenzelfde paar zwarte strepen, en onder aan den buik zijn ze alle wit. Maar alle verscheidenheid, al die fraaie kleuren, al die vroegere bevalligheid van vormen is geheel en al verdwenen. Die verbeteringen waren het resultaat van zorg en verpleging, van het tam maken, van beschaving; en nu die invloeden niet meer inwerken, doen de vogels zelve het verleden te niet, en verliezen wat ze gewonnen hadden. De poging om het ras te veredelen is op geheimzinnige wijze gedwarsboomd. Het is alsof de oorspronkelijke vogel, de ver-verwijderde moedersoort van alle duiven, blauw is geweest, en deze afstammelingen door de een of andere zonderlinge wet gedrongen zijn geworden, de kenteekens van hunne beschaving weg te doen, en gelijk te worden aan den ruwen aanvangsvorm. De natuurwet, volgens welke zulk eene verandering plaats grijpt, wordt genoemd: het beginsel van terugkeeren tot den grondvorm.

De algemeenheid van deze wet blijkt uit het feit, dat hetzelfde verschijnsel zich vertoont bij de planten. Een tuin is beplant, laat ons zeggen met aardbeiën en rozen, en wordt een aantal jaren aan zichzelf overgelaten. Na verloop van tijd wordt het een wildernis. Dit wil echter niet zeggen, dat de planten metterdaad zullen „wegwilderen”, maar dat zij anders worden; en dat wil hier onveranderlijk zeggen: slechter. De aardbei verandert in de kleine, wilde bosch-aardbei; en de roos in de wilde rozelaar.

Als wij een tuinplant verwaarloozen, dan treedt een natuurlijk beginsel van ontarding op en verandert haar in een lagere plant. En als wij een vogel verwaarloozen verandert hij door dezelfde gebiedende wet van lieverleê in een leelijker vogel. Of als wij nagenoeg al onze huisdieren verwaarloozen, zullen ze heel spoedig weer terugkeeren tot wilde en waardelooze vormen.

Met u of met mij zou precies hetzelfde gebeuren. Waarom zou de mensch een uitzondering wezen op eenige natuurwet? De natuur kent hem eenvoudig als een dier: een tweehandig gewerveld zoogdier. En de wet van het terugvallen tot den grondvorm loopt door de geheele schepping. Zoo een mensch zichzelf enkele jaren verwaarloost, zal hij in een slechter en lager mensch veranderen. Indien het zijn lichaam is dat hij verwaarloost, zoo zal hij ontaarden in een woesten, dierlijken wilde — evenals de ontmenschte wezens die men soms op verlaten eilanden ontdekt. Indien het zijn geest is, zoo zal deze vervallen tot zwakzinnigheid en waanzin — eenzame opsluiting heeft het vermogen, menschen van hun verstand te berooven en ze idioot te maken. Indien het zijn geweten verwaarloost, loopt het uit op ongebondenheid en ondeugd. En, eindelijk, verwaarloost hij zijn

ziel, zoo moet deze onvermijdelijk wegwijnen, vervallen en te gronde gaan.

Wij hebben hier derhalve voor de vraag, welke ons bezig houdt, een door-en-door natuurlijken grondslag. Indien wij, met dit algemeen beginsel vóór onze oogen, ons zelve verwaarloozen, hoe zullen wij ontkomen? Indien wij de gewone maatregelen, om een tuin in orde te houden, verwaarloozen, hoe zal die tuin ontkomen aan de overheersching van onkruid en verwildering? Of, indien wij op de gelegenheden om onzen geest te beschaven, geen acht geven, hoe zal hij aan onwetendheid en zwakheid ontkomen? Zoo ook, indien wij onze ziel verwaarloozen, hoe zullen wij de natuurlijke achterwaartsche beweging ontkomen, den onvermijdelijken terugval tot onvruchtbaarheid en dood?

Het is niet noodig dat wij nog bewijzen dat er zulk een beginsel van achteruitgang bestaat in het wezen van elken mensch. Het wordt gestaafd door feiten en door de analogie der geheele natuur. Volgens de wetenschap staan voor alle organismen drie levensmogelijkheden open: evenwicht, ontwikkeling en ontaarding. Met de eerste wordt bedoeld het hachelijke door-blijven-gaan van een leven langs een schijnbaar effen pad, een karakter dat zich zoo min bewegen laat door de aanvallen van het kwade als door de roepstemmen van het goede. Het sluit in zich een samenloop van omstandigheden, zóó in evenwicht gesteld door de keuze van het lot, dat zij noch ten goede noch ten kwade invloed uitoefenen. Maar behalve in theorie, is deze staat van volmaakt evenwicht — die normaal is in het anorganische rijk — geheel vreemd aan de wereld van het leven; en wat bewegingsloosheid schijnt te zijn, is wellicht een ware evolutie, die van wege haar langzaam verloop niet wordt opgemerkt; of liever nog: zij is een ontaardingsgang, een terugvallen dat kunstiglijk zelfs de sporen van vroegere bestaanshoogte uitwischt. Uit dezen toestand van schijnbaar evenwicht werkt de evolutie omhoog, de ontaarding omlaag. Maar aan ontaarding — liever dan aan evenwicht of verbetering — wordt door de meerderheid der menschheid de voorkeur gegeven als levensmogelijkheid. En die keus wordt bepaald door 's menschen eigen natuur. Het evenwichtsleven is moeilijk. Het ligt aan den zoom van aanhoudende verzoeking; de schikkingen en het plooiën, waartoe het onophoudelijk dwingt, zijn afmattend; zijn afgepaste deugd is eentonig en onbezielend. Nóg moeilijker, althans in schijn, is het leven van staag-opwaartschen wasdom. De meeste menschen beproeven het voor een tijd, maar de wasdom is langzaam, en de wanhoop overmeestert hen omdat het doelwit zoo ver verwijderd is. Toch verklaart geen van deze redenen ten volle het feit, dat het alternatief, waarvoor men hier komt te staan, door de meerderheid der menschen wordt aanvaard. Dat ontaarding gemakkelijk is, verklaart het nog maar half. Waarom is zij gemakkelijk?

Waarom anders, dan omdat in eigen natuur van ieder mensch dit beginsel overheerschend is? Hij gevoelt in zijne ziel een hoorloos afwaarts-drijven, dat hem met een onweerstaanbare kracht naar de laagte voert. In plaats van te streven naar bekeering tot een hooger type, onderwerpt hij zich door een wet van zijn natuur aan terugkeer tot een lager. Dit is ontarding — dat beginsel, waardoor het organisme, hetwelk nalaat zich te ontwikkelen, ja zelfs nalaat te behouden wat het heeft, slechter wordt en meer en meer geschikt voor een verlaagden levensvorm.

Alle menschen die zichzelf kennen, zijn zich bewust dat deze neiging, diep geworteld en actief, in hunne natuur bestaat. In de taal der theologen wordt het beschreven als een overhelling, een heendrift tot het kwade. De Bijbel leert, dat de mensch in zonde wordt ontvangen en in ongerechtigheid geboren.*) En de ervaring leert hem, dat hij zichzelf schikken zal in erger zonde en immer-dieper-gaande ongerechtigheid zonder de minste inspanning, zonder het minste te bedoelen, en langs den natuurlijksten weg ter wereld, zoo hij zijn leven eenvoudig heensnellen laat. Op grond van dit beginsel zegt de Bijbel verder, het begrip aanvullende, dat de goddelozen verloren zijn. Ze zijn nog niet metterdaad verloren, maar hun weg voert vast en zeker in die richting. Hunne levensneiging is in volle werking. Nergens bevindt zich een rem. De natuurlijke neigingen hebben volkomen vrij spel; en hoewel de slachtoffers er volmaakt onbewust van zijn dat dit alles plaats grijpt, is toch openbaar voor een ieder die alleen maar het natuurlijke verloop der zaak in overweging neemt, dat „het einde dezer dingen” is „de dood”. Wanneer wij een man zien vallen van den top van een huis van vijf verdiepingen, zeggen wij: die man is verloren. Wij zeggen dat, eer hij nog maar een voet gevallen is; want hetzelfde beginsel dat hem één voet vallen deed, zal ook maken dat hij de overige tachtig of negentig voet valt. Zoo is hij dan een man des doods, of een verlorene van het valbegin of. De zwaarte-kracht der zonde in een menschelijken ziel werkt op precies dezelfde wijs. Geleidelijk, met toenemende snelheid, doet zij een mensch zinken, dieper en dieper van God en gerechtigheid. en doet hem aanlanden, louter door het werken van een natuurwet, in de hel van een verwaarloosd leven.

Maar deze leering wordt niet minder duidelijk uit de analogie. Afgezien nog van de wet der ontarding, afgezien van het terugkeeren tot den grondvorm, is er in ieder levend organisme een wet des doods. Wij zijn gewoon ons de natuur vol van leven voor te stellen. In de werkelijkheid is zij vol van dood. Men kan niet zeggen dat het voor een plant natuurlijk is te leven. Onderzoek haar aard vol-

*) Hier zij in 't oog gehouden dat de oorspronkelijke schrijver géén „Mormoon” is Volgens het „Mormonisme” leert de Bijbel dit niet. REDACTIE.

komen en gij zult moeten toegeven, dat haar natuurlijke neiging is te sterven. Zij wordt tegen sterven gevrijwaard door een bloot tijdelijke begiftiging, welke haar een kortstondige heerschappij geeft over de elementen — haar vermogen geeft om zich voor een korte poos regen, zonneschijn en lucht ten nutte te maken. Ontneem haar deze tijdelijke begiftiging voor een oogenblik, en haar ware aard wordt openbaar. In plaats van de natuur te overheerschen, wordt zij overheerscht. Dezelfde zaken die tot hare groei en schoonheid schenen mee te werken, keeren zich nu tegen haar en maken dat zij verwelkt en sterft. De zon, die haar koesterde, doet haar verflensen; de lucht en de regen, die haar voedden, doen haar vergaan. Het zijn dezelfde krachten die wij aan het begrip van leven verbinden, welke, als haar ware aard te voorschijn treedt, bevonden worden in werkelijkheid dienaressen van den dood te zijn.

Deze wet, die van kracht is in de geheele plantenwereld, is evenzeer geldig voor dier en mensch. Lucht is geen leven, maar bederf — zóó letterlijk bederf, dat de eenige manier om bederf te weren, wanneer het leven gevloeden is, bestaat in het buitensluiten van de lucht. Het leven is louter een tijdelijk opheffen van deze vernielingskrachten; en een der nauwkeurigste bepalingen van wat het leven is, die wij tot nog toe vernamen, is als volgt: „de totaalsom van de werkingen die den dood weerstaan”.

Het geestelijke leven is, gelijkerwijs, de totaalsom van de werkingen die de zonde weerstaan. De atmosfeer der ziel is het dagelijksche beproeven, de omstandigheden en verzoeken der wereld. En gelijk het alleen het leven is, dat aan de plant vermogen geeft, zich de elementen te benutten, en gelijk, zonder het leven, de elementen de overhand krijgen, zoo is het ook het geestelijke leven alleen dat aan de ziel vermogen geeft zich verzoeking en beproeving ten nutte te maken; en, ontbreekt het geestelijke leven, dan verwoesten ze de ziel. Hoe zullen wij ontkomen, zoo wij weigeren deze werkingen aan te wenden — met andere woorden: indien wij geen acht nemen?

Dit vernietigingsproces, let wel, gaat dóór, geheel onafhankelijk van Gods oordeel over de zonde. Gods oordeel over de zonde is een ander en verschrikkelijker feit, waarvan bedoeld proces wel een gedeelte kan zijn. Maar het is een bepaald op-zichzelf-staand feit, dat wij afzonderlijk kunnen houden en onderzoeken, dat volgens zuiver-natuurlijke beginselen de ziel die aan zichzelf wordt overgelaten, onbewaakt, onverzorgd, niet verlost, volgens haar eigen aard in den dood verzinken moet. De ziel die zondigt „zal sterven”. Zij zal sterven, niet juist omdat God het doodvonnis over haar uitspreekt, maar omdat zij niet anders kán. Zij heeft „de werkingen, die den dood weerstaan”, verwaarloosd en is altijd stervende geweest. De straf ligt in haar eigen aard, en het vonnis wordt van lieverlee voltrokken,

langs heel den levensweg, door gewone processen, welke het vonnis bekrachtigen met de ontzettende onbuigzaamheid der wet.

Een geliefkoosde bewering is, dat godsdienstwaarheden buiten den kring der bevatting liggen, die den mensch bij gewone dingen ten dienste staat. Als dit zoo is, maakt ten minste ons vraagstuk daarop een uitzondering. Het ligt even dicht bij het natuurlijke als bij het geestelijke. Indien het op een mensch geen indruk maakt te weten, dat God aan hem zijne ongerechtigheden bezoeken zal, kan hij toch niet blind zijn voor het feit, dat de natuur dit zal doen. Weten wij allen niet wat het is door de natuur gestraft te worden, als wij haar ongehoorzaam zijn? Wij hebben rondgezien in hospitalen, in gevangnissen en krankzinnigengestichten, en gezien hoe daar de natuur afrekenet met de zonde. En wij wisten, toen wij daar rondblikten, dat, indien er in het geheel geen Rechter op den troon des hemels gezeten was, dáár een oordeel was, waar een onverbiddelijke natuur luide om recht riep en haar zware vonnissen voor geschonden wetten ten uitvoer lei.

Toen God aan de natuur de wet in haar eigen handen gaf op deze wijze, schijnt Hij haar twee regelen gegeven te hebben, waarop haar vonnissen gegrond moesten worden. De eene wordt formeel omschreven in deze woorden: „Zoo wat een mensch zaait, dat zal hij ook maaien”. De andere is zijdelings vervat in dezen volzin: „Hoe zullen wij ontkomen, indien wij geen acht geven?”

De eerste is de stellige wet en doelt op zonden door doen bedreven. De andere, welke wij nu onder bespreking hebben, is de negatieve, en doelt op zonden begaan door laten. Zij zegt niets van zaaien, maar wel van niet zaaien. Zij handelt over zielen die braak liggen. Zij zegt niet: indien wij verderf zaaien, zoo zullen wij verderf maaien. Misschien zouden wij nimmer zoo onwijs zijn, zoo onverschillig voor onszelf en voor de publieke opinie, dat wij verderf zouden zaaien. Zij zegt niet: indien wij onkruid zaaien, zullen wij onkruid maaien. Wij zouden hoogstwaarschijnlijk nooit zoo dwaas zijn, dat wij onkruid zouden zaaien. Maar indien wij niets zaaien, zegt zij, dan zullen wij ook niets oogsten. Indien wij niets uitstrooien in het veld, zullen wij er ook niets van terugbekomen. Indien wij nalaten den akker te bebouwen in den zomer, hoe zullen wij dan in den winter aan broodgebrek ontkomen?

Nu stelt de Bijbel deze vraag, maar beantwoordt haar niet: want ze is te duidelijk om een antwoord te behoeven. Hoe zullen wij ontkomen, indien wij geen acht geven? Het antwoord luidt: wij kunnen niet ontkomen. Wij kunnen evenmin ontkomen als een man die in de zee valt en verzuimd heeft te leeren zwemmen, aan verdrinken ontkomen kan. Volgens den aard der dingen kan hij niet ontkomen —

noch kan hij ontkomen, die op de groote zaligheid geen acht heeft gegeven.

En waarom zouden er zulke noodlottige gevolgen voortvloeien uit een eenvoudig „geen acht geven”? De heerschende meening is, dat een mensch dien men een verlorene pleegt te noemen, een openbaar en berucht zondaar zijn moet. Hij moet iemand wezen, die alles wat goed en rein is in het leven heeft los gelaten, en zooveel hij maar vermocht naar het vleesch gezaaid heeft. Maar ons hier besproken beginsel gaat veel verder. Het zegt eenvoudig: „indien wij geen acht geven”. Iedereen kan verstaan dat een berucht goddeloos mensch niet ontkomt; maar waarom zouden wij, de anderen, niet ontkomen? Wat zal menschen, die niet berucht goddeloos zijn, beletten te ontkomen — menschen die niets noemenswaard gezaaid hebben? Waarom is het zulk een zonde, niets noemenswaard te zaaien?

Er moet een zekere verborgen levensband bestaan tusschen deze drie woorden: Behoudenis, Verzuim en ontkoming — het een of andere redelijke, noodzakelijke en niet los te maken verband. Waartoe zijn deze woorden zoo saamgeschakeld dat ze aan deze uitspraak al het gezag en het plechtige van een doodvonnis geven?*)

*) Het hieraan voorafgaand artikel is slechts het eerste gedeelte van het geheel. De daarvoor benoodigde copie werd ons welwillend toegezonden door den vertaler, Ouderling Frank I. Kooyman van Salt-Lake-City, met de belofte de rest met de volgende post te zenden. Wijl wij die rest evenwel tot heden toe niet ontvingen, durven wij, met het oog op de zoo ongeregelde buitenlandsche postverbindingen in dezen woeligen tijd, hier geen „wordt vervolgd” onderzetten, aangezien wij niet zeker zijn vóór de eerstvolgende oplage het overige gedeelte der copie te zullen ontvangen. Zoodra dat evenwel in ons bezit komt, zullen wij het andere stuk van dit zeer lezenswaard artikel doen afdrukken.

REDACTIE.

JOSEPH F. SMITH

door

C. C. GOODWIN.

Een meer vriendelijk en welwillend man heeft, in deze laatste tijden, zelden een verheven kerkelijke positie ingenomen dan President Joseph F. Smith van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. Het zeven en zeventigste jaars zijns levens reeds gepasseerd zijnde, en levende met groote verdraagzaamheid de zaken der menschen betreffende, staat hij als een gezaghebbende invloed op zijn plaats. Voor zijn volk is hij een groot geestelijk leider. Voor de menschen in 't algemeen is hij iemand van breed mede-

voelen, groote scherpzinnigheid op het punt van zaken, en een geboren leider van de groote instelling waarvan hij het hoofd is.

Iemand die hem, om zoo te zeggen, twee geslachten lang heeft gekend, zegt van hem: „Eenmaal streng en onverbiddelijk is hij, met het voorbijgaan der jaren, verzacht geworden, totdat hij thans niets dan het goede ziet in het menschdom, en de menschen hunne overtredingen vergeeft.”

Zijn vroeger leven was gewikkeld in groote moeilijkheden, belevende als hij deed vele avonturen en menige zielschokkende onderzending die de harten der menschen beproeft.

Hij is de zoon van Hyrum Smith, de tweede patriarch van de Kerk en broeder van den Profeet Joseph Smit. Hij werd 12 November 1838 geboren te Far West in Missouri. Hij kwam in de wereld bij het begin van de vroegere moeilijkheden van zijn volk. Zijne moeder vluchtte met hem van uit Nauvoo in Illinois.

Op achtjarigen leeftijd dreef hij een span ossen dwars door de wildernis. Hij bereikte met zijne moeder Salt-Lake op 23 September 1848. De eerstvolgende zes jaren had hij vreeselijke moeilijkheden te verduren in gezelschap van de pioniers. In het jaar 1854 werd hij op eene zending geroepen naar de Sandwich-eilanden, waarvan hij in Utah terugkeerde in 1858. Naar Engeland ging hij op zending in 1860, terugkeerende in 1863. Hij keerde naar de Sandwich-eilanden terug in 1864, en nadien werd hem werk opgedragen in het kantoor der Kerk.

Na den dood van President Young was hij belast met de leiding van het „endowment-house”, totdat het gesloten werd. Op 1 Juli 1866 werd hij verordineerd tot apostel.

Vanaf dien tijd tot op heden is zijnen dienst aan de „Mormoonsche” Kerk een opeenvolging geweest van successen.

Een tweede zending in Engeland vervulde hij in 1874 en 1875, en in 1877 ging hij opnieuw naar Engeland terug op zijn derde zending. Bij gelegenheid van den dood van President Young werd hij gekozen als tweede Raadgever tot President John Taylor (October 1880). Deze zelfde positie behield hij onder de Presidenten Woodruff en Snow. Bij den dood van President Snow werd hij verhoogd tot de betrekking van President der Kerk. Onder zijne leiding is de Kerk in macht gegroeid totdat zij geworden is een van de volmaakst georganiseerde lichamen die er bestaan. Als beheerder van de vaste goederen der Kerk is hij een van hare grootste financieele leiders geworden.

Zijn leven is heel dezen tijd geleefd geworden met grooten eenvoud, hard werk, en groote persoonlijke zuinigheid.

Thans staat hij daar als een patriarch regeerende met edele hand over een volk met zoodanigen voorspoed als weinige godsdienstige lichamen ooit hebben gekend.

Uit „GOODWIN'S WEEKLY”.

DE STER.

Nederlandsch Orgaan van de Heiligen der Laatste Dagen.

Redactie:
J. A. BUTTERWORTH.

Assistent:
B. TIEMERSMA.

WAARVAN WIJ GETUIGEN.

Daar is in het Evangelie van den Heer een groote kracht verborgen. Behalve dat het de weg ten leven is, geeft het een zóó sterke persoonlijke overtuiging, dat den bewandelaar van Gods geboden geen de minste twijfel bemoeilijkt betreffende de waarheid der uitgangspunten van het godsdienstig stelsel „evangelie” geheeten, geleerd, gepredikt en onderwezen, door de dogma's van wat wij kennen als het „Mormonisme”, dat elkeen gaarne en steeds gewillig is daarvan te getuigen.

Toch is er groot verschil tusschen de getuigenis van een Heilige der Laatste Dagen en die van eenig ander Christen. Getuigt de laatste meestal alleen van de liefde van den Heer, in zijn zieleleven ervaren, de Heilige van dezen tijd maakt, behalve dat, gewag van het feit, dat gedurende de laatste eeuw zeer belangrijke gebeurtenissen in 't algemeen hebben plaatsgegreden, gebeurtenissen welke verband houden niet alleen met het gevoels- en zieleleven van het individu, maar die van groote belangrijkheid zijn voor heel de wereld.

Om het gewicht daarvan te beseffen hebben wij deze gebeurtenissen te vergelijken met datgene wat plaats greep gedurende de geschiedenis van Israël, beschouwd in verband met de voorspellingen die betrekking hadden op de komst van den Messias, aan het aloude volk van God als de glorievolle zaak der toekomst afgemaald.

Door eigen ongeloof en misbegrip had het volk zich een gansch verkeerde voorstelling van de te wachten feiten gemaakt, waar vandaan men de juiste zaken, toen ze kwamen, over het hoofd zag. In plaats dat Jezus, de zoon van Maria, op duidelijke wijze zich toonende als de Beloofde, erkend werd, en het volk van Woestijn en Horeb zich ging keeren in de wegen der vaderen ten tijde van Israëls bloei en voorspoed, om alzoo het Godsrijk te vesten, voor welk doel de verachte van Nazareth den aardbodem betrad, in plaats er van dat het volk met zijn schitterenden aanleg, zijn omvattende en uitblinkende talenten, deze groote gaven van den Vader van allen, langs de voorgehouden lijnen van den Eenigen gezondenen, zich ging ontwikkelen en veredelen, in plaats daarvan miskende men de bedoelingen van Hem die alleen rein was en goed, vervolgde, belachte en bespote Hem, en nagelde Hem ten slotte aan een kruis.

Dat gebeurde met het „evangelie”. Met de „blijde boodschap”. Waarom? Omdat, zooals Jezus zelve zeide, men Hem niet kende

die Hem — Jezus — gezonden had. Den Vader niet, en bijgevolg den Zoon niet. Niet dat men Hem niet kennen kon, maar niet kennen wilde.

Op de verkondiging eerst gedaan en geleid door den Christus zelve, volgde de verkondiging, de getuigenis, van de zijnen. Aangedaan met den Heiligen Geest, dien Geest die, ofschoon het bestaan er van betheoretiseerd werd als wellicht nimmer te voren, door Fari-zeën en Schriftgeleerden, in 't navolgen der inspiratie ervan, eveneens verloochend werd door de groote massa, als wel de hoofddrager ervan was ter dood gebracht, aangedaan met dien Geest, trachtten wel de eerste Heiligen hunne getuigenis te geven, maar vermochten slechts enkelen, vergeleken bij de millioenen der nazaten van den eenmaal rechtvaardigen Abraham, te trekken, omdat zij ook den Geest niet kenden, evenmin als Vader en Zoon gekend waren geworden.

Hunne getuigenis was daarom evenwel van niet geringere waarde, evenals elk getuigenis, hoe weinig ook geloofd, niet afgemeten zal worden naar het aantal geloovers die gevonden worden, maar naar de oprechtheid waarmede gegeven.

Ofschoon hunne getuigenis ook sprak van de liefde des Vaders, gemanifesteerd bij tallooze gelegenheden en onder tallooze omstandigheden aan hen persoonlijk, zoo toch trad ook hier op den voorgrond de waarde der algemeene zaken bekend gemaakt. En die algemeene zaken, zaken namelijk die ten nutte van elkeen konden komen, waren de feiten dat in de toenmalig laatste dagen er een groot wonder was geschied, een groote gebeurtenis had plaats gehad. De aloude profetieën namelijk waren in vervulling gekomen. God de Vader had, Zijne beloften van aloude getrouw, Zijne woorden bewaarheid, en den Messias gezonden, reeds aan Abraham, zoo niet vroeger nog, beloofd. Deze Messias was gekomen geheel en in alle onderdeelen in vervulling van het eenmaal gesproken woord, en dat deze Messias niet als zoodanig was erkend geworden vond zijn oorzaak niet er in dat de persoonsbeschrijving minder duidelijk was geweest, of de persoon niet in alles beantwoordde aan de beschrijving ervan gegeven, maar door dat de harten van het volk, in de zonde verward, ongeloovig waren geweest, en hunne oogen gericht hadden gehouden op aardsche heerlijkheid en op glorie van voorbijgaanden aard, weshalve zij den nederigen en zachtmoedigen Jezus niet hadden opgemerkt, en daardoor Zijne beginselen, die pas door het naleven daarvan tot rijping konden komen, niet hadden opgevolgd.

Zoo ook is de getuigenis van de Heiligen van deze laatste dagen. Niet in wereldgrootheid ligt hunne macht, niet in pralende oogverblindende van rijkdom, eer en macht, maar in de eenvoudige voorschriften van de reinigmakende beginselen ligt de kracht van de leden der Kerk van dezen dag zoowel als die van voorheen.

Gelijk toen getuigd werd van de vervulling der voorspellingen van voorheen, zoo ook thans. De getuigenis van Gods kinderen is niet alleen een mededeeling dat Christus voor ons gestorven is, dat Hij thans leeft, en eene verzoening wrocht voor onze zonden, maar eveneens, ja meer nog, omdat het noodiger is, de bekendmaking van het plaats gehad hebbende feit dat het tijdperk der laatste dagen is gekomen, dat de voorbereiding van de komst des Heeren wordt ingeluid, dat Gods stem tot den mensch opnieuw van den hemel heeft weerklonken, dat hemelafgezanten zijn nedergedaald en den mensch hebben bezocht, dat klaarder en helderder mededeelingen zijn gegeven betreffende dingen van het verleden, maar meer nog de toekomst, — getuigenis dat Godes Heilwetten zijn hersteld, in alle duidelijkheid en volmaaktheid die, zoo nageleefd, de mogelijkheid laten om te worden misverstaan.

Van dat alles geeft de getuigenis van ons blijk. Zij het eene getuigenis niet slechts van woorden, maar bovenal van daden die te zien geven dat ernstige bedoelingen den ondergrond vormen van ons geloofsleven.

ADRES-VERANDERING.

Van uit de Arnhemsche Conferentie verzoekt men ons melding te maken dat het kantoor van die hoofd-afdeeling is verplaatst, en thans is St. Peterlaan 71, alwaar de woonplaats is van de resideerende zendelingen.

CONFERENTIE-AANKONDIGING.

De eerstvolgende halfjaarlijksche conferentie van de Amsterdamsche hoofd-afdeeling zal worden gehouden op Zondag 20 Augustus a.s.

Drie vergaderingen zijn belegd, namelijk om 10, 2 en om 6 uur, alle te houden in het gebouw d'Geelvinck, Singel 530. Elk der heiligen, vrienden en onderzoekers wordt uitgenoodigd.

Komt tot Christus en wordt in Hem volmaakt, en verloochent in uzelf alle goddeloosheid, en zoo gij in uzelf alle goddeloosheid zult verloochenen, en God beminnen zult met al uwe macht, verstand en sterkte, dan is Zijne genade genoeg voor u, opdat gij door Zijne genade volmaakt moogt worden in Christus; en indien gij door de genade Gods volmaakt zijt in Christus, kunt gij op geene wijze de kracht Gods verloochenen.

AAN HUNNE VRUCHTEN GEKEND.

Als een boom aan zijne vruchten wordt gekend, en een stroom aan zijn bron, waarom zoude dan niet een volk aan hunne werken worden gekend? Het is evenzoo onmogelijk voor een slecht volk om goede werken voort te brengen, als het is voor een slechte boom goede vruchten op te leveren, of een vervuilde bron, rein water te leveren.

Het bovenstaande is de standaard van beoordeeling voorgeschreven door den Verlosser, en naar dezen regel zullen alle menschen worden geoordeeld. Het is vreemd dat sommige menschen zoo inconsequent zijn om te spreken van de vele goede werken, en wonderbare dingen die door de „Mormonen” zijn gedaan en volbracht, en terzelfder tijd vertellen wat een slecht, goddeloos volk zij zijn.

In de dagen van den Zaligmaker verwonderde men zich over Zijne goede werken, en veroordeelde Hem als een goddeloos mensch. Zoo-danige onbestaanbaarheid is alleen mogelijk bij een verzwakt verstand of een verdorven karakter. De sprekende statistieken van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen bereiken den hoogsten standaard ooit gekend.

Het gemiddelde geboorte-cijfer onder de leden van de Kerk in 't algemeen, is ongeëvenaard door iets in de wereld als wij namelijk het sterfte-cijfer in verband daarmede beschouwen, en natuurlijk dient het sterfte-cijfer in verband met het geboorte-cijfer te worden beschouwd. Er is slechts één volk dat in geboorte-cijfer uitblinkt boven de Kerk, en dat is Europeesch Rusland, of wel de Russen die in Europa wonen. Maar die hebben (vóór den oorlog) een sterfte-cijfer meer dan driemaal grooter dan dat van de gemeenschap der Kerk, zoodat hun hoog geboorte-cijfer voor een groot deel te niet wordt gedaan door het sterfte-cijfer. Deze statistieken zijn ontleend aan het bureau voor dergelijke gegevens op de St. Diëgo Panama Tentoonstelling. De Russen in Europa hebben een geboorte-cijfer van 44.8 per 1000 inwoners, met een sterfte-cijfer van 28.8; de zuidelijke Slaven 40 op de 1000, met sterfte-cijfer 25; de Armeniërs 40 bij 24.7; Duitschers 28.8 bij 16.2 (dit is natuurlijk vóór den oorlog); Italianen 31.5 bij 32.8; Portugeezen 29.7 bij 18.8; Engelschen 28.5 bij 16.1; Vereenigde Staten (blanken) 28 bij 14; Hollanders 27.6 bij 14.4; Australiërs (blanken 27.4) bij 10.8; Scandinaviërs 25.3 bij 13.4; Belgen 23.5 bij 15; Ieren 23.3 bij 17.1; Franschen 18.7 bij 19.1, zoodat onder dit volk het sterfte-cijfer het geboorte-cijfer overtreft. De Egyptenaren 43.4 bij 35; Indianen in de Vereenigde Staten 35 bij 32; tusschen haakjes zij gezegd dat, volgens de laatste statistieken, de Indianen in de V. S. zich vermeerderen.

Over 't algemeen wordt verondersteld dat de Lamamieten, zooals wij hen noemen, of de Amerikaansche Indianen, op vlugge wijze ver-

minderen. Integendeel echter, zij nemen in aantal toe. Uit deze statistieken kan worden gezien dat hun geboorte-cijfer hun sterfte-cijfer overtreft. De Hindoes hebben een geboorte-cijfer van 28.6 bij een sterfte-dito van 21.8; Negers in de V. S. 40 bij 32. Onder de Heiligen der Laatste Dagen was, gedurende 1914 het geboorte-cijfer 39.5, een weinig hooger dan het cijfer voor 1910, wat namelijk 38 was. In 1908 was het cijfer 40.2. Ons sterfte-cijfer, gerekend over heel de gemeenschap was in 1914, 8.3. Neemt men de twee cijfers te zamen, dan is er geen volk in de wereld, althans geen waarvan de statistieken in geregelde volgorde zijn uitgegeven, die hiermede te vergelijken valt. Wanneer ge gaat over de cijfers der laatste paar jaren van deze volkeren, dan zal een heel verschillend verhaal daaruit te vertellen vallen tengevolge van het ongelukkige Europeesche conflict.

Het is de groote vrijheid, in 't algemeen in Amerika genoten, die het sterfte-cijfer lager heeft gebracht dan dat van alle andere landen. Het is nòg grootere vrijheid — vrijheid van zonde, het resultaat van het onderhouden van de geboden van God — genoten door de „Mormonen” zoogenaamd, boven hunne medegenooten in hun eigen geliefd Amerika, dat hun sterfte-cijfer zoo laag heeft gebracht.

Het tegenwoordige geboorte-cijfer der blanken in de Vereenigde Staten is 28, en het sterfte-cijfer is 14 per 1000. Het geboorte-cijfer in de „Mormoonsche” Kerk is 33.5, terwijl het sterfte-cijfer slechts 8.3 per 1000 is. Hoe komt zulks? Duidt niet een laag sterfte-cijfer meer op een leven in overeenstemming met Gods wetten, dan een hooger geboorte-cijfer? Als dan het sterfte-cijfer onder de Heiligen der Laatste Dagen het laagst is in de wereld, moet men de gevolgtrekking maken dat hunne levenswijze hooger en beter is dan die van eenige andere gemeenschap op aarde, en zulks is waar, want onder geen ander volk is de standaard van zedelijkheid, en een leven in overeenstemming met de wetten der natuur hooger geplaatst, en wordt daar meer strikt naar gestreefd, dan onder de „Mormonen.”

Meer dan een half millioen levens zouden jaarlijks bewaard blijven in de Vereenigde Staten, wanneer alle menschen der blanke bevolking dezer Staten leefden zooals de Heiligen der Laatste Dagen. Waar het geboorte-cijfer, wanneer verhoogd van 28 tot 39.5, het tegenwoordige cijfer onder de „Mormonen, zoodanig kon worden opgevoerd, daar zoude meer dan een millioen menschen aan hare — der Staten — bevolking, elk jaar worden toegevoegd. Wij handhaven de idee dat de grootste bezitting van eenig beschaafd volk gelegen is in zijn hoog geboorte- en laag sterfte-cijfer. Kindersterfte onder de Heiligen der Laatste Dagen is, vergeleken met eenige andere gemeenschap op aarde, zeer laag.

Waarom kunnen de menschen zich zich zelve niet gelijk blijven en oordeelen een boom aan zijne vruchten, en een volk naar zijne

daden? Wanneer het leven in overeenstemming met Gods eerste, groote geboden bindende is, namelijk „Weest vruchtbaar en vermenigvuldig, en vervult de aarde, en onderwerpt haar” — dan dient men dienaangaande voorzeker de Heiligen der Laatste Dagen op hunne juiste waarde te schatten in het naleven van deze wet. Als het bewaren van het leven een plicht is, dan wederom dienen de „Mormonen” te worden erkend, als de hoogste standaard in dit opzicht te hebben verkregen.

Is een dergelijk stelsel geen onderzoek waard? Wanneer in de Vereenigde Staten meer dan een half millioen levens jaarlijks zoude kunnen worden bespaard, door te leven zooals de „Mormonen” doen, zoude zulks niet der moeite waard zijn? Zouden niet tienduizend-tallen van harten van echtgenooten bewaard blijven voor de angsten des verdriets? Wanneer er een jaarlijksch vermeerden zoude wezen van meer dan een millioen zielen, zoo namelijk de blanke bevolking van de Vereenigde Staten het eerste groote gebod — pas genoemd — na zouden leven, zoude er dan niet zijn eene vermeerdering van liefde en vreugde in de duizenden der tehuizen die nu verlaten staan en ledig? Zouden er geen weiniger hartepijnen zijn, scheidingen, moorden, enz.?

„Aan hunne vruchten zult gij ze kennen. Leest men ook druiven van doornen, of vijgen van distelen? Eveneens brengt iedere goede boom goede vruchten voort; maar een kwade boom brengt kwade vruchten voort, ook kan een kwade boom geen goede vruchten voortbrengen. Elke boom dan die geen goede vruchten voortbrengt, wordt uitgehouwen en in het vuur geworpen. Gij zult hen dan aan hunne vruchten kennen.”

LIAHONA.

SCHIJN EN WERKELIJKHEID.

De kust in 't zicht, en op het dek gezeten,
 Het oog geboeid door 't schoone vergezicht:
 Het spiegel'end meer, door ruimte ongemeten,
 Weerkaatsend 't strand in zonedalend licht,

Schenkt aan 't gemoed, — in mijmering verzonken,
 Bepeinzend 't blauw van den azuren boog,
 Aanschouwd als 't strand, waar straks de duinen blonken, —
 Intens genot, — aan 't hart zoowel als 't oog.

De steven breekt het vlak van d' effen spiegel;
 Het vaartuig nadert ras de reë van Hollands duin,
 En 't is of 't lichtend beeld, weerkaatst in trilgewiegel,
 Zich heldert en verdiept, ginds rijend kruin aan kruin.

Breekt straks een golf, — door deining aangedreven, —
 Het watervlak wat 't schouwspel diepte bood,
 Dan lost zich 't klare zicht, een rimp'ling doet het beven,
 En 't sprankelt, maar verloopt, in 't dalend avondrood.

Meer baren rollen aan; de wind komt opgestoken;
 Hij stuwt het water voort; — wat pas een spiegel leek
 Wordt thans één warreling van golven, fel ontstoken;
 Van bruischend schuim, waarin het beeld ontweek.

Verdwenen is 't tafreel, hoe helder 't ook mocht schijnen.
 Hoe vast 't kanteel ook stond, met spitsen fieren top.
 Alleen een schaduw blijft, met afgebroken lijnen
 Van torens en gewelven, en 't duin met ruigen kop.

't Was maar een beeldenrij, weerspiegeld in de plassen.
 Geen werk'lijkheid was daar, geen tastbaar, voelbaar iets.
 Slechts kleur en fantasie, uit donk're diepte ontwassen;
 Een omgekeerde ets, een lichtbeeld; — anders niets.

Het echt en wààr bestand, gezien de scheidingslijnen,
 Bevindt zich bovenwaarts, plooit daar zijn welven uit,
 Zijn toppen en zijn piek, zijn torens en kantijnen,
 Gebouwen fier en grootsch waar duinenvoet ontspruit.

Dáár blijft het schouwspel vast, hoe ook de vloed moog' keeren,
 Hoe wind en golven woên, vernielend 't schijnschoon beeld.
 Dáár komt geen wank'ling in; daar zijn 't stabielere sfeeren,
 Geen kent'ring stoort de rust; 't blijft alles onverdeeld.

Is niet dit zeeënglas een beeld van 't aardsche leven?
 Weerspiegelend een glimp van grooter heerlijkheid?
 Van 't land des rustoords dat, in vasten vorm gegeven,
 Geschonken wordt aan hem die d'eeuw'ge vreugd verbeidt?

't Genot is kort van duur, hoe glanzend 't ook moog' schijnen.
 Hoe ook de pracht verblindt, de wereld schatten biedt.
 Straks naakt de laatste stond'; het wereldhart gaat pijnen,
 Als 't doodsuur eenmaal slaat, en 't lichtend beeld vervliet.

Dan wijkt de praal terug, verbrokkelt en gaat tanen;
 Geen schijnsel laat zij na; 't is àl te loor gegaan.
 Het straks nog glanzend vlak, een vast geheel te wanen,
 Is opgelost in 't niet; — 't hield op met te bestaan.

Was eenmaal aardsche wuft het streeleend licht voor d' oogen,
 Was steeds de blik gevest op 't schijnschoon schitterbeeld,
 Was gansch ontgaan aan 't zicht de vaste pracht daarboven,
 Dan voelt zich 't arme hart in 't scheidensuur misdeeld.

Stand houdt dáár slechts de gouden lijngroepering
 Der vaste massa die van 't spieg'len d' oorzaak was.
 Dáár heeft geen boog gefaald, dáár was geen ommekeering,
 Dáár had de storm geen vat als in den wank'len plas.

Bleef echter 't oog gevat door 't kaatsend spel der baren,
 En 't hart verblind door leugenachten schijn,
 Vergat men gansch dat niets kon evenaren
 Het duurzaam goed aan d' and're zij der lijn,

Dan staat de ziel ontzet bij 't ware feit, te ontwaren
 Aan d' and're kant van 't graf, waar slechts de maatstaf geldt
 Van zuiv're, reine deugd, die hier is te vergâren;
 Met d'eisch te doen die Godes heilwet stelt.

Wèl hem dan die, door praal niet afgeweken,
 Het pad bewaart naar d' echte, gouden stad;
 Zijn blik gericht houdt op het strand der vaste streken,
 Zich spieg'lend wel, maar niet bestaand' in 't flonk'rend nat.

Hij wint den prijs; aan hem zal 't zijn gegeven
 Zich te verheugen in der zonne blijden lach.
 Zijn voet verlaat straks 't schip, en eeuwig zal hij leven
 In 't land der rust, waarvan hij 't front reeds zag.

INHOUD:

Neemt zijn talent weg!" blz. 229 Joseph F. Smith „ 235 Waarvan wij getuigen . „ 237 Adresverandering „ 239		Conferentieaankondiging blz. 239 Aan hunne vruchten gekend „ 240 Schijn en werkelijkheid „ 242
---	--	---

Uitgegeven door de Nederlandsche Zending, Crooswijkschesingel 7B
 Rotterdam. — Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending.
 Abonnementsprijs per jaar: Nederland f 1.80, Buitenland f 2.50.
 Amerika 1.00 doll. — Per exemplaar 10 cent.